

[Skytte.]

tigelse. Derimod kan der måske nok være noget rigtigt i den anden bemærkning, den ærede ordfører kom med, at det vil forflygtige ansvaret, hvis de, der administrerer, ikke også skal udrede i hvert fald nogle af de beløb, der skal fremskaffes. Jeg tror imidlertid ikke en døjt på, at det vil forflygtige ansvaret på nogen som helst måde, hvis sygehuse fik et større tilskud end hidtil. Jeg tror, at lederne af vore sygehuse er så ansvarsbevidste, at det ikke spiller nogen rolle i deres overvejelser, om de fik et noget større tilskud fra staten, end de får i dag.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen for den sympati, han gav udtryk for, og jeg håber, vi under udvalgsbehandlingen vil finde noget at have den i.

Det ærede medlem tillod sig at citere mine udtalelser, og dem vedstår jeg selvfølgelig; jeg udtalte netop, at det var en lettelse for amt og by, som jeg fandt rimelig, og jeg sagde dengang, at jeg syntes, venstre var mere rundhåndet, når det ikke stod for styret, end når det gjorde det. Der er i dag visse ting, der tyder på, at udtalelsen ikke var helt uberettiget. Jeg kunne forsåvidt godt fortsætte citaterne, men det vil jeg ikke trætte medlemmerne med, jeg vil blot henvise det ærede medlem til at læse landstingstidenden for 1948—49, sp. 841, hvor hans partis ordfører, det ærede medlem hr. Korsgaard, har udtalt sig. Jeg kan henvise til venstres udtalelser her i salen og forsåvidt også til socialdemokratiets — man kan læse det altsammen i folketingstidenden —, og man finder der et meget varmt forsvar for den stigning, der fandt sted dengang, og i et vist tilfælde en stærk beklagelse af, at stigningen ikke blev større. Jeg kan nævne, at venstres ordfører i landstinget opererede med tal, som viste, at han fandt de tal, der var fastsat, for små; de burde efter hans mening være 8 kr. 50 øre pr. indbygger og 6 kr. pr. sygedag — og det var i 1949! Jeg nævner dette til retfærdiggørelse. Jeg har ikke noget som helst imod en eventuel citatkrig, men jeg henviser det ærede medlem til et studium af forhandlingen dengang, og så er jeg ved at tro, at han vil afstå fra at føre denne lille fejde videre.

Jeg vil gerne sige det ærede medlem hr. Edvard Sørensen tak for de oplysninger, han gav om dækningsprocenter. De var efter min mening en bekræftelse på mine udtalelser, idet de viser, at vi ikke er nået

op på den dækning, der var forudsat i 1946. Sammenligner man vort forslag med ansøgningen, som det ærede medlem kaldte det, fra købstadforeningen, amtsrådsforeningen og sygehusforeningen, så er den eneste forskel på disse to 25 øre pr. sygedag. Det er afgjort noget, der kan forhandles om i det kommende udvalg, og er der ikke andet, der kan skille os, så tør jeg i hvert fald sige, at min forhandlingsvilje er så stor, at dette ikke betyder noget skel.

Det ærede medlem hr. Smørum pegede på, at der var tre muligheder for at skaffe balance og for at formindske sygehuses udgifter, og det var besparelser, højere takster og større udligning. Jeg tror, det bliver nødvendigt med både besparelser og større udligning, men jeg er, ud fra min personlige indstilling til spørgsmålet, noget betænkelig ved de højere takster.

I denne forbindelse kan jeg sige til det ærede medlem hr. Niels Kr. Nielsen, at det er min bestemte opfattelse, at gennemfører folketinget ikke en betydelig forhøjelse af tilskuddet fra den fælleskommunale udligningsfond, vil det i alle landets amter komme til en betydelig takstforhøjelse, og så kan det ærede medlem hr. Niels Kr. Nielsen i en stille stund sætte sig hen og grunde over, hvem det kommer til at gå ud over, hvem der kommer til at betale det, og om ikke det var bedre at lægge forbedringerne på det andet grundlag. Det mener jeg i hvert fald det ville være. Det er rigtigt, at vi skal søge at spare, og jeg ville nødigt have mine udtalelser i første omgang forstået derhen, at jeg ikke ønsker størst mulig sparsommelighed; selvfølgelig gør jeg det. Gennem rationalisering, gennem fællesindkøb, som det ærede medlem hr. Smørum nævnte, tror jeg, der er mulighed for besparelser. Jeg har også nogen erfaring fra det sygehus, jeg har med at gøre, hvor vi netop gennem rationalisering har afskaffet praktisk talt alt, hvad der hedder overarbejde, hvilket betød en ganske betydelig besparelse. Jeg tror altså nok, at vi kan komme nogen vej frem der, men jeg tror ikke, at det, vi på den måde kan opnå, i nævneværdigt omfang modsvarer den stigning, som kommer på anden vis, og derfor mener jeg stadig, at vort forslag er såre berettiget.

Jeg takker for tilsagnet om udvalgsbehandling og håber, at vi gennem dette arbejde når til et fuldt saglig forsvarligt resultat.

Niels Kr. Nielsen: Grunden til, at jeg tager ordet igen, er nogle udtalelser af den